

Arrest

nr. 74 778 van 8 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.
2. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 april 2011 van de burgemeester van de stad Antwerpen tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat T. HERMANS, die *loco* advocaat M. COTTYN verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2010 komt verzoekster in België toe, samen met haar twee kinderen. Beide kinderen hebben eveneens een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met rolnummers 73 137 en 73 128.

Op 16 december 2010 wordt een verklaring van wettelijke samenwoning opgesteld met betrekking tot verzoekster en de vader van haar kinderen.

Op 25 februari 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijf met toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 april 2011 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter), aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 mei 2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motivering van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 12bis van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf,

ingediend op 28 april 2011 door:

Naam en voornamen: S., A.

geboorteplaats- en datum: (...)

nationaliteit: MACEDONIE

is onontvankelijk.

Reden van de beslissing

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;

Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet bedoelde bewijzen over:

- Betrokkene is niet in bezit van bewijs van goed gedrag en zeden

- Betrokkene is niet in bezit van gereg. huurcontract of eigendomsakte.”

De motivering van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“Volgens art. 7, eerste lid, 2°: Regelmatig verblijf verstreken sedert 20.05.2010.”

2. Over de ontvankelijkheid

Eerste verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op geen betrokken partij te zijn met betrekking tot de beslissing van 28 april 2011 waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is genomen door de burgemeester van de stad Antwerpen.

Ter terechtzitting bevestigen de raadvrouw van de verzoekende partij en de raadsman van de tweede verwerende partij dat de eerste bestreden beslissing is genomen door de burgemeester van de Stad Antwerpen.

Betreffende de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing niet in haar uiteenzetting betreft, doch enkel verwijst naar elementen die samenhangen met de eerste bestreden beslissing en derhalve niet uiteenzet op welke wijze de tweede bestreden beslissing de door de verzoekende partij ingeroepen rechtsregels schendt. Daar waar dit onderdeel van het tweede middel op de tweede beslissing betrekking heeft, is het derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat het rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de tweede bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing staat geschreven als zou verzoekster geen uittreksel uit het strafregister hebben voorgelegd, noch een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, en daarom de aanvraag tot verblijf niet kan gegrond verklaard worden.

Echter, het blijkt duidelijk uit de stukken van het dossier dat deze documenten haar wel degelijk werden overgemaakt.

Reeds bij de initiële aanvraag tot verblijf overhandigde verzoekster een aantal documenten tot staving van haar aanvraag.

Hierop reageerde het Centraal Loket te Antwerpen met de brief van 8 juli 2010, waarin beschreven stond welke documenten nog ontbraken en dienden bijgevoegd te worden ter vervollediging van het dossier. (stuk 5 als bijlage)

In deze opsomming staat het geregistreerd huurcontract of eigendomsakte niet vermeld.

Verder blijkt uit de stukken van het dossier duidelijk dat op 11 augustus 2010 aan verwerende partij een kopie werd bezorgd van het uittreksel van het strafregister van verzoekster. In de loop van augustus zijn in het dossier bij het Centraal Loket verscheidene documenten zoek geraakt, wat aan verzoekster ook telefonisch bevestigd werd. Om deze reden heeft haar raadsman op 28 september 2010 alle documenten opnieuw overgemaakt. (stuk 8 als bijlage)

Op 26 oktober 2010 werd door raadsman van verzoekster nogmaals expliciet geschreven welke documenten op welk moment aan het dossier werden bijgevoegd. (stuk 9 als bijlage)

Telefonisch werd naderhand meermaals aan verzoekster gemeld dat het dossier volledig was, en er spoedig een beslissing zou genomen worden.

Echter, in de beslissing van 28 april 2011 staat vermeld dat de documenten ontbreken, waar zij enerzijds in haar schrijven van 8 juli 2010 niet om gevraagd heeft, en waarvan anderzijds vast staat dat deze op 11 augustus 2010 per post werden overgemaakt aan verwerende partij.

Het verlies van alle originele documenten in de maand augustus 2010 door verwerende partij werd telefonisch bevestigd aan zowel raadsman van verzoekster als aan de trajectbegeleider van het Onthaalbureau Inburgering van de Stad Antwerpen (stuk 10 als bijlage) en aan de medewerker van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 11 als bijlage).

De originele documenten werden ontegensprekelijk opgestuurd naar het Centraal Loket. Dat zij (door de verhuis van het Centraal Loket naar een ander gebouw in de loop van de zomer 2010?) deze documenten heeft verloren gedaan kan hoegenaamd niet aan verzoekster verweten worden.

Verwerende partij heeft in deze zeer onzorgvuldig gehandeld, door de documenten die haar werden bezorgd niet in ontvangst te nemen, en vervolgens verzoekster meer dan een half jaar aan het lijntje te houden en haar meermaals telefonisch te bevestigen dat het dossier volledig is.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden geconcludeerd dat de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onvoldoende gemotiveerd en dus niet-afdoende is. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoekster dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 In de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij wordt het volgende uiteengezet:

“Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat verwerende partij aan haar telefonisch zou bevestigd hebben dat het dossier volledig was, en dat de motiveringsplicht wordt geschonden doordat in de beslissing wordt gesteld dat geen geregistreerd huurcontract werd toegevoegd.

Het dient gezegd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.’

Dienaangaande stelt zich geen betwisting.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.”

Verzoekende partij deed een aanvraag op grond van artikel 12 bis van de Vreemdelingenwet:

“§1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

§ 2 Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in 4[...]de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd ... ”

Paragraaf 2 van artikel 26 van het K.B. dd. 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt aangaande de procedure in kwestie:

“ Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.”

Verzoekende partij die haar aanvraag formuleerde bij verwerende partij, bevond zich niet in één van de opgesomde gevallen die toelaten een dergelijke aanvraag bij de gemeente te formuleren.

Zulks wordt expliciet aangehaald in de bestreden beslissing: "betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 10 of 20 van de Wet.”

Geenszins is er aldus sprake van een foutieve of gebrekkige motivering.

2 R.v.St. 7 november 2001, nr. 101 624; R.v.St. 31 oktober 2006, nr. 164298; R.v.St. 5 februari 2007, nr. 167477; RvV 17 maart 2007, nr. 24.638; RvV 15 juni 2009, nr. 28.661; RvV 8 juli 2009, nr. 29.640;

Het kan aldus niet worden betwist dat verwerende partij slechts de vigerende wetgeving heeft nageleefd, en deze tevens heeft geciteerd in haar beslissing. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van de materiële motiveringsplicht, daar verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (verzoekende partij voldeed effectief niet aan de in de wet gestelde voorwaarden), heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven.

Daarenboven heeft verwerende partij in de beslissing ook een aantal documenten opgesomd die niet werden ingediend, m.n. een bewijs van goed gedrag en zeden en een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

Voor zover als relevant wenst verwerende partij erop te wijzen dat, op het moment dat zij aan verzoekster een lijst overmaakte met gevraagde documenten, m.n. 8 juli 2010, er nog geen instructies waren om een geregistreerd huurcontract op te vragen. Deze regeling is immers pas opgenomen in het Belgisch Staatsblad dd. 28 september 2010.

Op geen enkel moment heeft verzoekster een attest van goed gedrag en zeden overgemaakt.

Wat betreft de schending van de zorgvuldigheidsplicht meent verwerende partij dat zulks de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding."

Verwerende partij verwijst naar het bovenstaande, waaruit duidelijk blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd gerespecteerd. De bewering dat verwerende partij verzoekster telefonisch zou hebben bevestigd dat het dossier volledig is, is een volledig onbewezen bewering en strookt niet met de realiteit.

Rekening houdend met het feit dat verzoekster niet aan de wettelijke voorwaarden voldeed besloot verwerende partij, conform de wet, de verblijfsaanvraag te weigeren. Deze correcte toepassing van de wet is geenszins onzorgvuldig, verwerende partij leefde slechts de wet na met alle concrete elementen voor ogen.

Het staat dus ontegensprekelijk vast dat verwerende partij in deze zorgvuldig te werk ging: zij stoelde haar beslissing op een correcte feitenvinding en bereidde de beslissing zorgvuldig voor. Zij paste de Vreemdelingenwet op gepaste wijze toe.

Het middel is bijgevolg ongegrond."

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers verwezen naar artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en er wordt geduïd dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de wet, aangezien verzoekster niet alle van de in artikel 12bis, §2 bedoelde bewijzen heeft overlegd. Verzoekster ontkent dat geen uittreksel van goed gedrag en zeden zou zijn voorgelegd en meent dat haar niet kan worden verweten geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte te hebben voorgelegd nu de overheid deze documenten niet heeft opgevraagd. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd aangezien verzoekster van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aan het loket van de stad Antwerpen op 25 februari 2010 een inlichtingenblad heeft ingevuld en op 1 maart 2010 digitaal een aanvraag heeft ingediend om haar een verblijf toe te kennen op grond van haar samenwoning met een derde lander die over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt. Bijgevolg vraagt verzoekster om haar verblijf te bekomen met toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters raadsman wijst op een brief verstuurd op 27 april 2010 met de vraag naar de stand van het dossier. Zij verstuurt een 'rappel' op 2 juni 2010 en bij aangetekende brief nogmaals een 'rappel' op 19 juli 2010.

Op 8 juli 2010 vraagt de stad Antwerpen bijkomende documenten op, met name:

- een standaard medisch attest
- bewijs van verwantschap: huwelijksakte
- bewijs van verwantschap: geboorteakte
- bewijs van verwantschap: verklaring van wettelijke samenwoning
- bewijzen duurzaamheid van de relatie zoals wettelijke samenwoning-gemeenschappelijk kind-elkaar 2 jaar kennen-bewijzen eerdere samenwoning gedurende 1 jaar.
- belangrijke opmerking: vooraleer de afspraak kan doorgaan dient uw gevestigde partner het huwelijk te laten registreren in uw Districtshuis
- bewijs ziekteverzekering, geldig in België
- uittreksel strafregister uit het land van herkomst
- gelijkvormigheidsattest, afgeleverd door uw consulaat of ambassade in België.

Op 11 augustus 2010 verstuurt verzoeksters raadsman een uittreksel van het strafregister en een bewijs van duurzaamheid relatie, met name de geboorteakte van een gemeenschappelijk kind.

Op 23 augustus 2010 verstuurt verzoeksters raadsman de medische attesten, een gelijkvormigheidsattest en een attest van de mutualiteit.

Op 24 september 2010 vraagt de stad Antwerpen om de stukken opnieuw te verzenden aangezien de *“aangetekende zending van 23/8/10 voor mevrouw A.S. niet tot bij de Dienst Vreemdelingenzaken Centraal Loket is geraakt”*.

Op 28 september 2010 verstuurt verzoeksters raadsman opnieuw een kopie van de stukken naar de stad Antwerpen.

Op 26 oktober 2010 vraagt verzoeksters raadsman de stand van het dossier op.

Verzoekster betoogt dat haar niet kan worden verweten dat de stad Antwerpen de door haar ingediende stukken heeft ‘verloren’ en dat zij weldegelijk een uittreksel van goed gedrag en zeden heeft verstuurd. Zij betwist niet dat zij geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte heeft ingediend doch dit werd haar niet opgevraagd. In de opsomming van de documenten die haar op 8 juli 2010 werden opgevraagd wordt het *“geregistreerd huurcontract of eigendomsakte niet vermeld”*.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat op het ogenblik dat een lijst met gevraagde documenten werd overgemaakt, met name op 8 juli 2010, *“er nog geen instructies waren om een geregistreerd huurcontract op te vragen”*.

De Raad wijst op artikel 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald:

“§ 2. De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting te beschikken.”

Uit de Vreemdelingenwet blijkt aldus dat de aanvrager het bewijs moet leveren over *“voldoende huisvesting”* te beschikken. De wet schrijft niet voor op welke wijze dit bewijs kan worden geleverd.

Aan verzoekster werd op 8 juli 2010 de kans gegeven om al de nodige bewijzen bij te brengen doordat verweerder uitdrukkelijk heeft opgesomd welke documenten nog dienden bijgevoegd te worden (zie opsomming hierboven). De onontvankelijkverklaring van de verblijfsaanvraag om reden dat geen bewijs van ‘voldoende huisvesting’ werd voorgelegd, getuigt echter niet van behoorlijk bestuur. Daar waar verweerder enerzijds verzoekster ter kennis brengt van een uitgebreide lijst (nog) in te dienen documenten en anderzijds een beslissing tot onontvankelijkverklaring van de verblijfsaanvraag neemt omdat geen bewijs is ingediend in verband met de voorwaarde van voldoende huisvesting, terwijl dit niet is opgevraagd of opgenomen in de lijst van bij te brengen documenten, blijkt hieruit een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing. Waar verweerder in de nota uiteenzet dat op 8 juli 2010 nog geen instructies waren om een geregistreerd huurcontract op te vragen aangezien *“deze*

regeling (...) pas opgenomen (is) in het Belgisch Staatsblad dd. 28 september 2010”, is het argument niet dienend, nu de bestreden beslissing pas op 28 april 2011 is genomen en verweerder bijgevolg gedurende meer dan 6 maanden het bijkomende bewijs kon opvragen naast de andere opgevraagde documenten.

Een schending van “*het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht*” wordt aangetoond. Het middel is in die mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de tweede verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 28 april 2011 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15*ter*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN